RECHTSPRAAK

Werknemer vordert uitbetaling van resterende bovenwettelijke verlofuren na beëindiging van zijn dienstverband bij ING. Is in de vaststellingsovereenkomst afgeweken van de beperking van het aantal te verkopen verlofuren uit het Sociaal Plan?

Feiten

Werknemer is sinds 15 juni 2015 in dienst bij ING. In verband met het vervallen van zijn functie hebben partijen op 15 april 2025 een vaststellingsovereenkomst gesloten, waarbij het dienstverband per 1 januari 2026 werd beëindigd. Partijen kwamen een beëindigingsvergoeding overeen van € 252.380 bruto. Op de vaststellingsovereenkomst was het Sociaal Plan ING 2025-2027 van toepassing, waarin het aantal te verkopen bovenwettelijke verlofuren was beperkt tot 88 uur. In de vaststellingsovereenkomst was bepaald dat bovenwettelijke verlofuren konden worden verkocht tot in de laatste maand voorafgaand aan de maand waarin de laatste werkdag viel. Werknemer stelde zich op het standpunt dat hij al zijn resterende bovenwettelijke verlofuren mocht verkopen. ING betwistte dit en weigerde de resterende uren uit te betalen. Daarnaast betaalde ING de beëindigingsvergoeding niet op de overeengekomen datum, maar pas op 30 januari 2026.

Werknemer vordert betaling van € 12.451,16 bruto voor 110,51 resterende bovenwettelijke verlofuren, vermeerderd met de wettelijke verhoging en rente. Daarnaast vordert hij de wettelijke rente over de te laat betaalde beëindigingsvergoeding, buitengerechtelijke incassokosten en proceskosten. Werknemer stelt dat partijen in de vaststellingsovereenkomst zijn afgeweken van het Sociaal Plan en uitbetaling van alle bovenwettelijke verlofuren zijn overeengekomen. ING verzoekt in verzet het verstekvonnis te vernietigen en de vorderingen alsnog af te wijzen, omdat de vaststellingsovereenkomst volgens haar alleen het moment van verkoop regelt en niet afwijkt van de beperking van 88 uur uit het Sociaal Plan.

Oordeel

De kantonrechter oordeelt dat uit de bewoordingen van de vaststellingsovereenkomst niet volgt dat werknemer al zijn bovenwettelijke verlofuren mocht verkopen. Ook is niet gebleken dat werknemer tijdens de onderhandelingen concreet heeft aangegeven dat hij op dit punt van het Sociaal Plan wilde afwijken. Werknemer mocht er daarom redelijkerwijs niet van uitgaan dat hij recht had op uitbetaling van alle resterende uren. De vordering tot betaling van de verlofuren wordt afgewezen. De wettelijke rente over de beëindigingsvergoeding wordt wel toegewezen, omdat ING deze na de overeengekomen fatale termijn heeft betaald. De gevorderde buitengerechtelijke incassokosten worden afgewezen, omdat de verrichte

werkzaamheden volgens de kantonrechter niet redelijkerwijs noodzakelijk waren. De kantonrechter vernietigt het verstekvonnis en wijst de vorderingen alsnog af, met uitzondering van de wettelijke rente over de beëindigingsvergoeding over de periode van 23 tot 30 januari 2026.

Instantie: Rechtbank Amsterdam
Datum uitspraak: 03-11-2026
ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2026:11288
Zaaknummer: 12281485 \ CV EXPL 26-8283
Rechters: R.H. Mulderije
Advocaten: S. Wehl en J.L.R. Kenens
Wetsartikelen: 7:900 BW